

2346

מדינת ישראל
הכנסת

פ.פ.

פרוטוקול מס. 11 / ג'

מישיבת ועדת השירותים הציבוריים, אשר התקיימה
ביום ג', ט"ו בטבת תשי"ח - 7.1.58, בשעה 9.00

נכחים - חברי הוועדה:

- מ. ארם - היו"ר
- נ. ארדיטי
- ב"צ הרמל
- פ. זוארץ
- י. ישעיהו
- ש. כפרי
- י. ניצני
- ד. נצר
- א. שוסטק
- ר. צברי

מוזמנים:

ד"ר סאיר - מטעם משרד הבריאות
 מר נעמן - היועץ המשפטי של משרד הבריאות
 מר רוזנטל - מטעם משרד המשפטים.

בסדר-היום: חוק לתיקון פקודת רופאי השיניים, תשי"ח-1957.

- - - -

היו"ר מ. ארם:

אני פותח את הישיבה.

אנו נעבור על החוק סעיף סעיף. אולם, לפני שנעבור לדיון על החוק, אתן את רשות הדיבור לד"ר סאיר, בכדי שימסור לנו פרטים נוספים על מרפאי השיניים המבקשים היתר עבודה.

ד"ר מאיר:

אחרי דברי התעמולה הרבים, אולי מותר לי
לספור מספרים בכדי להקיף את כל הבעיה.

לפני שאני אתחיל, רוצה אני לתקן כמה
טעויות אותם מסרתי בישיבה הקודמת. אמרתי אז כי ישנן 4 קבוצות טרוצות
לקבל היתרי עבודה, וכאן אני רוצה לתקן ולומר כי ישנה עוד קבוצה, קבוצת
המישיבת, אשר פרטים עליה אתן אחר כך.

אמרתי, כי קבוצה אחת המונה 90 איש, קבלה
סירוב בזמנו מאחר שהם נכשלו. אנשים אלה אינם מסתפקים בסירוב, והם
ממשיכים לבקש רישיון; קבוצה שנייה, בת 15 איש, האנשים נבחנו בזמנו
ונכשלו פעמיים. גם אלה ממשיכים לבקש רישיון; קבוצה שלישית, מספרה
96 איש. אנשים אלה איחרו את המועד בהגשת בקשותיהם. ואלה הם אנשים
שהגיעו ארצה עד שנת 1954; קבוצה רביעית - 75 איש, כולם עולים חדשים
אשר הגיעו ארצה אחרי שנת 1954; הקבוצה החמישית, המונה 300 איש בערך,
אלה הם טכנאי שיניים; הם התעסקו בטכנאות, ועתה הם מבקשים להרשות
להם להתעסק בפיותיהם של אנשים.

הושמעה, בזמנו, מטעם אלה שאיחרו בהגשת
הבקשות, הטענה שכמעט כולם חיילים מסוחררים, כביכול. בקטתי
מהם רשימת האנשים אשר לפי דעתם הנם חיילים מסוחררים, אז
גם המציאו רשימה של 20 איש. אני הייתי סבור, כי מסיבת היותם חיילים
לא יכלו להגיש את הבקשות בזמן. היה אחד בשם אליהו מוזיקנסקי אשר
איחר בהגשת הבקשה בשלושה חדשים. הוא טען כי אמו חלתה ומסוּם כך לא
היה סיפק בידו להגיש את הבקשה בזמן. לדעתי, אין זו סיבה סבירה.

אנחנו עשינו סטטיסטיקה מדוייקת של כל
אלה הנכאים בחשבון, ומצאנו שלגבי הקבוצה של 96 איש (אלה שאיחרו את
המועד) יש טענה כי הם התעסקו בריפוי שיניים בחו"ל. הסטטיסטיקה
עוברה על סך שאלונים שהאנשים מלאו ללא כל לחץ. רצוני לציין כי אנו
לא בדקנו את המסמכים אשר ברשות האנשים הללו.

התברר, כי מבין 96 איש - 62 איש לא
קבלו רישיון בחו"ל; ואילו 20 איש טוענים כי רישיון נמצא ברשותם.

עשינו סטטיסטיקה נקשר להשכלה המקצועית של
האנשים הללו, מצאנו: 62 איש למדו כשוליות אצל רופאים פרטיים. עברו
קורס מסודר ויש להם תעודה על כך. 11 איש עברו קורס כזה ו-5 אנשים טוענים
כי אכן עברו קורס כזה אך אין להם אישור על כך.

נקשר להשכלה הכללית: 21 איש הודיעו שיש
להם השכלה עממית בלבד; 13 איש - עם השכלה תיכוננית מלאה ועם תעודות;
בלי תעודות ישנם 13 איש; ו-36 אנשים עם השכלה תיכוננית לא מלאה.

מבחינת הגיל: עד היום הקובע, היינו -
עד 8.3.54, הגיעו 59 איש. בין הגיל 35-40 היו 19 איש; למעלה מגיל
40 היו 18 איש.

תרשו לי לקרוא בפניכם פרוטוקול
מישיבת הוועדה המורחבת לבדיקת בקשות של היתר עבודה למרפאי שיניים,
אשר נתקיים ביום 30.4.54 בדירתו של ד"ר ב. נוימן, בתל-אביב. בישיבה
זה נכחו: ד"ר ש. לוין-אפשטיין, ד"ר בראונסוויג, ד"ר אמרנס, ד"ר
איידלס, מר וינטרסטיין, מר קופרמן, מר קיירזר, ד"ר נוימן, ד"ר זכריה.

הוועדה כונסה לישיבה זו על פי בקשת שר
הבריאות על מנת לבדוק את מקרים של אנשים שהגישו את בקשותיהם לקבל היתר
עבודה בתור מרפאי שיניים באזור זמן ולברר אם יש יסוד להצדיק אחר
בהגשת הבקשה.

הוועדה עיינה בכל 26 התיקים הנמצאים ביד
משרד הבריאות של אנשים שאחרו הזמן כאמור לעיל, שקלה את טענותיהם
והצטדקותם של המאחרים האלה ולא מצאה אף מקרה אחד המצדיק להמליץ בפני
השר לסנות את עמדתו של משרד הבריאות המטוב לקבל ולטפל בבקשות שהוגשו
אחרי תום המועד הנקבע בחוק.

בינתיים התווספו עוד 70 איש, והגישו בקשות

מחדש.

אולי תרשו לי לספר לכם על מקרה מאלף מאד. אדם אחד לא ידע כי עליו להגיש את הבקשה למשרד הבריאות, ולכשנודע לו הוא פנה אלינו והוא המציא לי העתק מהבקשה אותה הגיש, בזמנו, בשנת 1951. לעירייה מסויימת. פניתי לאותה עירייה ובקשתי ממנה העתק נקסטו של האיש. מסתבר שהוא ביקש רשיון לפתיחת מרפאה לטכנאות שיניים.

75 איש שהגיעו ארצה מאז 1954, הגישו גם כן בקשות. 68 מהם הצהירו כי הם בעלי רשיונות בחו"ל. מבחינת ההשכלה המקצועית, הצהירו כי הם למדו אצל רופאים פרטיים במשך 22 שנים. וכי הם עברו קורס מוכר, ורק ל-27 איש יש תעודות. 6 אנשים - הנם ללא תעודה אך הם מצהירים כי הם עברו קורס.

מבחינת ההשכלה הכללית: מבין 75 איש אלה, 17 איש הם בעלי השכלה תיכונית מלאה; 25 - בעלי השכלה תיכונית לא מלאה.

מבחינת הגיל: למטה מ-35 שנה - 14 איש; בין 35-40 שנה - 24 איש; למעלה מגיל 40 - 37 איש.

ב"צ הרמל:

לסדר: אני חושב שמן הנכון יהיה אם אנו נשמע את גישתו של שר הבריאות לכל הבעיה הזו. בבעיה זו כלולים כ-500 איש. ולכן אני מציע: (א) לשמוע את שר הבריאות; (ב) כשבוע הנא ביום ג', לתקיימת ישיבת מועצת הבריאות, ועל סדר-יומה עומד ענין מרפאי השיניים. אני מציע שאנו נחכה עד לאחר ישיבה זו, על מנת שנשמע מה יהיו מסקנותיה בקשר לכך.

הי"ד מ. אדם:

שר הבריאות דיבר, בזמנו, בכנסת, והפוליסה של משרד הבריאות לבעיה זו נקבעה בהחלטות גם בדברי שר הבריאות וגם בתיקון החוק. הרי הצעת התיקון של החוק הזה אשר הונחה על שולחן הכנסת, נעשתה במשותף עם הוועדה ועם משרד הבריאות. אני בטוח שד"ר מאיר מבטא את דעתו של משרד הבריאות.

אשר להצעה השניה - אני מבין שאנו יכולים לחכות עם הסיכום שלנו לבעיה זו עד לאחר שנשמע את מסקנות מועצת הבריאות. אם כי מועצת הבריאות איננה מחייבת את דעת הוועדה. אפשר להתחשב עם ועדה סייעצת, אך היא אינה קובעת.

לכן אני מציע שאנו נתחיל קודם כל בדיון, נשמע את הצעות החברים, מה תהיינה ההסתייגויות וכו' וכו'.

ד. צנר:

אינני חושבת שאנחנו צריכים לחכות למועצת הבריאות, משום שאני חושבת שמתפקידנו להחליט בענין זה. למרות שלמועצת הבריאות יש הדרכ ציבורי, הרי אנו צריכים להחליט בדבר.

החומר שהובא לפנינו הוא דציני מאד, ואנו צריכים לגשת לבעיה זו באופן דציני, ונהיה הגונים ביחסנו כלפי המקצוע וכלפי האנשים הללו, למרות שאני סומכת על משרד הבריאות שעשה את הבדיקות הללו במיטב יכולתו. לדעתי, אנו צריכים לגשת לבעיה זו ולסיימה בהקדם. כי אחרת זה נותן פתח לאנשים להשפיע על ועדת כנסת שהיא מאד רגישה לעניני ציבור וכו'. ע"י זה שאנחנו ממשיכים בדיונים, אנחנו גרמנו עוול לאנשים והחטאנו רבים.

לכן, אני אומרת כי צריך לסיים פרשה זו.

ד. נצ"ר:

הייתי תומכת בהצעתו של חבר הכנסת הראל, אבל מה יהיה? הרי אין מנוס מכך. הדיון של מועצת הבריאות יתקיים, יהיו בו נאומים יפיים, אך זה לא יעזור לפתרון הבעיה. לבי עם ספיקותיו של חבר הכנסת הראל, אך אני יודעת שאין לנו מנוס מענין זה. ולכן אני מציעה שאנו נכנס לעצם החוק.

מר נעמן:

מועצת הבריאות זה גוף מייעץ של שר הבריאות. החלטותיה של מועצה זו לא ישפיעו על שר הבריאות.

משרד הבריאות התכוון להבדיל בין שתי קבוצות, בין הקבוצה של העולים החדשים שעלו לארץ אחרי 1954, לבין הקבוצה של המאחרים.

האזירה שמסחררת מסביר כל הבעיה הזו, מוכיחה כי צריך לסיים פרשה זו. מתחילות לבוא כל מיני האשמות, הלשנות וכו'.

ש. כפרני:

חושבני, כי אם היינו שומעים את כל הפרטים אותם מסר ד"ר מאיר עכשיו, אולי איינו נוהגים אחרת. התמונה עכשיו באמת מדכאת.

אני בכל זאת מצטרפת לדעה, שלא לסיים ושלא נסכם דבר עד לאחר שנשמע את מועצת הבריאות.

י. ישעיהו:

רצוני לתמוך בהצעתו של חבר הכנסת הראל ביחס למועצת הבריאות. לא יהיה מן הנכון שאנו נעמיד את מועצת כפני דבר מוגמר. לדעתי, אי אפשר לנהל ויכוח מבלי לסכמו.

א. שולסטק:

צדק חבר הכנסת ישעיהו, אי אפשר לנהל ויכוח מבלי לסכם. לדעתי, מוטב שלא נחכה למועצת הבריאות, כי אין כמונו יודעים את הבעיה הזו בחלק הציבורי של המדינה. שמענו את רופאי השיניים, את סרפאי השיניים, את נציגי האוניברסיטה וכו', ואנו יודעים את הבעיה היטב.

ד"ר מאיר האיר את עינינו על הבעיה. הבעיה אינה כה קשה. מתברר כי גם לפי הצעת התיקון "יתקלפו" כמה מאות אנשים, ולא כולם יקבלו רישיונות.

מועצת הבריאות תתכנס למסך ארבע שעות, ינאמו נאומים, ויאמרו כי נחוצה השכלה אקדמאית וכו', - הם לא יעזרו לנו בסיום הפרשה הזו.

חבר הכנסת הראל אומר, כי נחוצה השכלה, שיהיו להם תעודות - ואז יהיה הכל בסדר. לכן, אני מציע שלא נעשה עצמנו מנוחכים בעיני אותם האנשים אשר שמענו מה בפיהם

היו"ר מ. ארם:

ישנה הצעה, שאנו לא נתחיל בדיון עד אשר נשמע את שר הבריאות, ועד שלא נשמע את חוות הדעת של מועצת הבריאות; ישנה גם הצעה שאנחנו נתחיל בדיון על החוק.

לדעתי, טוב אם נתחיל בחוק אשר כולו מורכב משני סעיפים; האחד שקשור עם קבוצת המאחרים, והשני - מתייחס לעולים חדשים.

ה ו ח ל ס

בהסכמת החברים, להתחיל בדיון על סעיפי החוק.

היו"ר ט. ארם:

(קורא סעיף 1) - תיקון סעיף 7.

א. שוסטס:

סיסביר לי היועץ המשפטי, מדוע כתוב לגבי אלה שאיחרו בהגשת הנקשות - יקבלו היתר/אם נתקיימו במבקש התנאים הנקובים בפסקאות (1) עד (3) לאותו סעיף קטן (א) ונתקיימו בו התנאים האחרים הנקובים בו.

מר רוזנטל:

היו צריכים להתקיים בו התנאים הנקובים בפסקאות 1-3 עד 3, בנוגע לתנאים האחרים גם כן צריכים להתקיים בו עכשיו.

א. שוסטס:

למה שלא יהיה כתוב: ונתקיימו במבקש כל התנאים?

מר רוזנטל:

יש דברים שהיו צריכים להתקיים ביום האחרון של התקופה היא - שנת 1951; הוא היה צריך להיות בן 35 שנה, עסק בריפוי שיניים 15 שנה ופרנסתו העיקרית היתה מעבודת ריפוי שיניים. יתר התנאים צריכים להתקיים היום.

י. ישעיהו:

נקודת המוצא בשבילי היא, היום האחרון שנקבע בסעיף 1(א). לדעתי, סעיף זה מחייב הבהרת-יתר. שיהיה ברור מתי תחולת התנאים אשר נתקיימו במבקש וכו'. בלשון הסוספת של החוק כמעט ואין שוני.

ר. צנר:

יש 3 סעיפים שהם נתקיימו בו | בסופה של אותה תקופה אשר המבקש איחר אותה. ויש שני סעיפים אחרים האוטריים: להנא, אם הוא ייבחן וכו' וכו' - תנאים אלה גם כן מכריעים. לדעתי, צריך לחלק את כל אצ התנאים הללו לשלושה חלקים.

היו"ר ט. ארם:

אני חושב כי אנו מסתבכים כמה שאיננו חייבים להסתבך.

א. שוסטס:

אני רוצה להציע שינוי בשתיים-שלוש מלים. אני מבין שהתנאים שבסעיפים 1-2 אינם חלים על אלה שאיחרו. אני מציע שנכתוב: "וכן יחולו עליו התנאים...."

ר. צנר:

לגבי סעיף הראשון, המתליחם לאלה שאיחרו והרוצים לעסוק בריפוי שיניים - רצוני להכביד, להחמיר, להקשות, ולא להקל עליהם. בדרך כלל הייתי מוותרת, אבל בעת אינני מוותרת להם.

לפי החוק שהוא עכשיו, אלה שאיחרו הנם בני 39 שנים, לא פחות, וזה צריך להיות כתוב באופן פשוט. אינני רוצה להרחיב את זכויותיהם. אני בענין זה רוצה להקים סייג, פירוש הדבר שלא יהיו מתעוררים אחרים. בזמן תחולת החוק שיהיה כתוב מה גילו של המבקש.

ושוב, לגבי אלה שאיחרו את המועד אא&א בהגשת הנקשה, רצוני לומר כי אני לא התרשמתי שהיו להם סיבות מספיקות. הם רוצים עכשיו לעלות על "העגלה" הזו. לכן אני מציעה, שאנו נכתוב מהו צריך להיות גילם.

הינו"ר מ. ארם:

הצעה חבר הכנסת הראל היו מאד חשובות
ולענין. אנו נחזור לסעיפים ונסקול את
ההאעות, כי הן באמת חורמות לפתרון הבעיה.

בסעיף הראשון כתוב: "המנהל רשאי לתת תעודת-
היתר לעסוק בריפוי סינייים לכל אדם שהגיש בקשה על כך חוך 12 חודש מיום
תחילת תקפו של החוק לתיקון פקודת רופאי-סינייים, חסי"י-1951, או - אם
אוחז אדם עלה לארץ אחרי היום האמור - חוך 12 חודש מיום עלייתו לארץ,
אך לא יאוחר מתום שלוש שנים מיום תחילת תקפו של החוק האמור; המנהל
לא יתן תעודת היתר אלא אם נוכח שנתקיימו במבקש שבעה אלה ... וכו' "
חברת הכנסת כפרי מציעה את התאריך 8.3.54, ואילו חברת הכנסת נצר מציעה
דבר אחר. קודם כל, מציעה היא, שהשנה תהיה שנת 1951. אך היא אינה
מספקת שיהיה כתוב "הוא בן 35 שנים ומעלה", אלא טעם תחולת החוק יהיה
כתוב "הוא בן 39".
אשר לענין ההסכלה התיכונית והשתלמותם של מרפאי הסינייים - זהו ענין
לחוד אשר אליו נגיע לאחר מכן.

מר רוזנטל:

אני מוכן - וזהו גם תפקידי - לנסח את אשר
אתם מציעים כאן. אולם רצוני לומר לכם, כי
קשה מאד לנסח חוק, ועוד יותר קשה לנסח תיקון לחוק.

רצוני להסב את שימת לבכם לסעיף קטן (א)
שבסעיף 7. שם כתוב: "המנהל לא יתן תעודת היתר אלא אם נוכח שנתקיימו
במבקש שבעה אלה ... וכו' " והיה, אם חשנה את הנוסח, הרי יהיה הפירוט
אחרת. הייתי כפות לכל מה שנאמר קודם. אם תעקבו אחר הכתוב, תראו
שה פרללי לחוק. אם במקום אחד תכתוב כך ובמקום אחר, אחרת - דבר זה
יגרום לבלבול רב. בסעיף 7(א) נאמר: נתקיימו בו התנאים האחרים,
הנקובים בחוק, ביום מתן ההיתר.

א. לזוסטק:

... ונתקיימו בו בתאריך ההוא, או שיהיה
כתוב "אם נוכח שנתקיימו בו התנאים".

י. ישעיהו:

אולי להציע: ונתקיימו בו התנאים האחרים
הנקובים בו בזמן מתן ההיתר.

א. לזוסטק:

אם המנהל נוכח שנתקיימו בו (א) ונתקיימו
בו (ב), וכך אם נתקיימו בו התנאים האחרים.

ר. אברי:

אם אומרים בסעיף 7: המנהל רשאי לתת תעודת
היתר, ואחר כך כתוב: המנהל לא נוהן
אלא אם נוכח ... וכו', הרי זה סמוך לאותה פיסקה בה כתוב: המנהל רשאי
לתת תעודת היתר.

מר רוזנטל:

בסעיף ו' למעלה כתובים הדברים, ואת דברי
ההסבר צריך להתאים לדברים האמורים. הכוונה
היתה, קודם לכן, לתת אותו מעמד למאחרים לאלה שהגישו את הבקשה בזמן.

לתשומת לב חבר הכנסת הראל: בחוק הקיים ישנה הוראה האומרת: המנהל רשאי

ד"ר מאיר:

לחשומה לב חבר הכנסת הראל: בחוק הקיים ישנה הודאה האומרת: המנהל רשאי למסור מהחנאי לעמוד בבחינה כל אדם המוכיח להנחת דעתו שהוא עמד בחו"ל בבחינה מוכרת ע"י המנהל. וכך מ-305 בקטוח שוחררו 180 אנשים. אף אם האדם עמד בקורס של שנה, ואם הוא המציא תעודה המוכיחה כי הוא עבר קורס כזה, אזי הוא משוחרר; אם הוא מוכיח כי הוא עבר קורס של 3 שנים - אזי הוא רופא שיניים.

ועוד: בהסבר לתיקון החוק של 1951 כתוב, כי התלבטו בטאלה זו הוא בשנת 1926. ובשנת 1951, היתה ההנחה שאכף יהיו האנשים בעלי השכלה אקדמית, ובכך רצו לחת אפשרות לאנשים האלה לעסוק בריפוי שיניים.

מר דגן טען כאן, בזמנו, שהיה נימוק סביר באיחור הבקשה. ואז טענתי כי 96 איש איחרו בהגשת הבקשה. התאריך האחרון להגשת הבקשה היה 8.3.51. ובקטר לעולים החדשים - שנה אחרי עלותו אראה, כלומר - 1954.

איחרו בהגשת הבקשה, כלומר אחרי 1951 - 96; אחרי שנה 1954 הגישו 26 איש.

מר נעמן: צריך לסמור על הנוסח של החוק הקודם, אחרת זה יסבך אותנו. אם נכתוב עכשיו, כי הוא צריך להיות בן 39 שנה ... (ד. נצר: אני קושרת זאת עם 1951).

הואיל ובכל זאת רוצים לחת את הדגש כי נתקיימו בו שלושת התנאים האלה, אולי מן הנכון לכתוב: נתקיימו ומתקיימים בו שלושת התנאים.

מר רוזנטל: ועד הלשון קבע כי יש לכתוב בלשון עבר ולא בהווה.

י. יטעיהו: אני מציע: ביום מתן ההיתר. ונתקיימו בו התנאים ...

מר רוזנטל: הסעיף הזה היה קיים כבר. אני אקרא בפניכם את הנוסח הבא: אולם רשאי המנהל לחת תעודת היתר כאמור אף עם לא מילא המבקש את התנאים שבפסקאות (1), (2) ו-(3) לסעיף קטן (א) ביום האחרון של החקופה, אם הוועדה המייעצת שנחמנה כאמור בסעיף קטן (א) המליצה על כך מסיבות יוצאות מן הכלל.

י. יטעיהו: אני מוכן להצטרף לנוסח בתנאי שפיסקה זו תבוא במקום הפיסקה המקורית. רצוני להצמיד את הדברים לגוף החוק. הייתי מציע שהפיסקה המופיעה בגוף החוק, תימחק. אני מתכוון לפיסקה זו: "אולם אם ועדה מייעצת שנחמנה ע"י המנהל המליצה על כך מסיבות יוצאות מן הכלל, רשאי המנהל לחת תעודת היתר כאמור אף על פי שהמבקש אינו ממלא את התנאים שבפסקאות (1), (2) ו-(3)".

מר רוזנטל: אם תמחקו את הפיסקה הזו, אזי זה לא יבוא בפירולל.

היו"ר מ. ארם:

אני מסכים אותך. אני מציע כך: א) התנאי בעל השכלה תיכונית - יחול על כולם; ב) אני רשאי המנהל, מסיבות יוצאות מהכלל, לחת חעודה כאמור אף על פי שהמבקש אינו ממלא את התנאים שבפיסקאות (1)(2)(3)(8) לאחר שישמע חוות דעתה של הוועדה המייעצת שנתמנתה על ידו.

אולם, אני מציע לקבל את הנוסח של היועץ המטרי

כמנ שהוא.

נשמעה כאן הצעתה של חברת הכנסת נצר בקטר להגשת הבקשה חוך 3 חדשים במקום 6 חדשים בחוק. אני מציע הצעה זו.

ר. צברי:

המנהל הכללי יכול לקבוע בענין זה. לדעתך זהו ענין פרוצדורלי. האם 3 חדשים יספיקו

להגשת הבקשה?

כן.

ד"ר מאיר:

ה צ ב ע ה

בעד 6 חדשים כמוצע בחוק - 2

אני מציעה לקחת בחשבון מ-1951 ולא מ-1954.

ד. נצר:

אני מקבל גם זאת. בזה אנו גומרים גם סעיף זה.

היו"ר מ. ארם:

בעוד שבועיים נמסין בחוק זה ונסיים אותו.

מאחר שד"ר לוטן נסע ויחזור בעוד שבועיים, אזי גם בבעיית ביטוח זיקנה נחזור לדון בעוד שבועיים. לכן אני מציע שנעלה לדיון בשבוע הבא את ענין מזבלת חיריה ובעיית חזונת החינוקות.

ה ו ח ל ט

להעמיד לסדר היום ביטיבה שחקיים בשבוע הבא את: א) מזבלת חיריה; ב) בעיית חזונת החינוקות.

היטיבה ננעלה בטעה 11.00.